

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

*Εκκοστών μετρούμεν χρόνον
εις την γήν των Παρθενώνων.*

*Χίλια κι' ένηκαόσα πέντε,
τά κουνούμε κι' έν κουνέμενται.*

Τών δρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—όκτώ φράγκα είναι τμόνο.
Γιὰ τά ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα κα' ίσ' τό χέρι.

*Είς γινώσκν ήρομεν παντός εθμούσου τσελεπιά
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπίη
μέ την άνέλλογον τιμήν κι' έπισος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά ταχυδρομείων τέλη.*

**Είκοσι και δύο Γενάρην
κι'ό παππούλης μέφάνρη.**

**Πούντος όκτακόδα κι'έδδομνηναξέν,
άστρο του κύρ Γιάννην και του κύρ'Άλέξν.**

**Κι'ό Φασούλης κορώνει
μέ τον παππά Γκαπόνν.**

*Μή κανένας σιαπή
γιὰ τον Ρούσο τον παππά,
πού τρανοός σαρώνει...
Τραγουδήσατε, φραγοί,
μέ χαρούμενη ψυχή
τον παππά Γκαπόνν.*

*Τούτος Τάφρος γίνεται
'σ'αύ φτωχό τδοκίρι,
και'σ'αύ βόλγα χένεται
μέ σταυρό'σ'αύ χέρι.*

*Τρέχουν' πίσω του γυμού,
τρέχουν' πόνον πόνοι,
και λαός γυμνός θυμεί
τον παππά Γκαπόνν.*

*Δίνει σ'έλους άνθρακά,
και κηρώδες δούλοι
τούτον λένε τάρα γιὰ
μόνο πατερούλη.*

*Μέ τωφεία δέν κροτεί,
δέν βασιτ' μαχαίρι,
κι'όπιο μοναχά κροτεί
τον σταυρό'σ'αύ χέρι.*

*'Μπρός'σ' άσπέρα των πτωχών
τόν σταυρό σημάνει,
και τούς πάγους των ψυχών
δ σταυρός τον λήνει.*

*Δέν γυρνεί, δέν ζητεί
σέ παλάμα νάμπη,
και πορφύρας νά πατή
και μ'αβταίς νά λάμπη.*

*Θέλει' Άγι' λευθερά
'σ'την άγγάρα την βαρειά,
κι'ή χροσή πορφύρα
νά οικέπση τούς γυμνούς,
πού τούς σφάζει σάν άμνοός
θηριαδής σπείρα.*

*Τούς Μουζίκους του καλεί,
'λευθεραίς τούς θυλαλεί,
και πεσόν σιμά του,
κι'ό λαός της Μοσκοβιάς
μαύρα σίδερα οικλαβής
σπάξει'σ' όνομά του.*

*Σέ νεκρός ζαή ακορηή,
δρόμο πώς άνοιγει,
τρέμονν Δούκους τον παππά
κι'έπου φότη φήγη.*

*'Απερίγραπτοι λιμοί
δούλους βασανίζουν,*

παγωμένοι ποταμοί
μ' αἷμα κοκκινίζουν.

Μαύρης φρίκης ἐρημιά,
κάτω στρόνονται κορμιά
κ' αἷμα κόσμον πίνεται...
σκηάζονται τὰ Στέμματα
κ' ἀπὸ δούλων αἵματα
κ' ἄλλος Νέβας γίνεται.

Καὶ ποτίζονται μ' αὐτὸν
κῆποι καὶ παλάτια
τὼν μεγάλων δεσποτῶν,
ποῦ δὲν ἔχουν μάτια.

Κί' ὁ παππᾶς μὲ τὸ σταυρὸ
τοῦ θανάτου τὸ χορὸ
δρασκειῶντας τὰ κορμιά,
ποῦ δὲν ἔνοιξεν καμμιὰ
λευθεριάς ἀκτίνα,
σὶνῆι λευθεριάς βρωμῆς,
καὶ σ' αἱμάτων ποταμῶς
ἄσπρα στένει κρίνα.

Τῆς μεγάλης του γραφαῖς
Τούρου ξεβουλόγει,
χαμηλόνουν κορυφαῖς
κ' ὁ παππᾶς ψηλόνει.

Προσκυνᾶτε τὸν παππᾶ,
ποῦ τοῦ Τούρου γράφει,
καὶ τὰ χόρταγο κτυπᾶ
τῶν τραπῶν συνάφι.

Ποῖος δὲν ἔχει λατρετὸ
τοῦτον τὸν σωτήρα ;
πρέπει ῥάσος σάν κ' αὐτὸ
νὰ γετῆ πορφύρα.

Μαύρη δεσποτεία φόνων
σαβανόνεται,
κ' ὁ παππᾶς μ' ἀγκάθια πόνων
στεφανόνεται.

Προσκυνᾶτε τὸν παππᾶ, ποῦ σταυρὸ φουκτόνει
καὶ κτυπᾶ τῆς Μοσκοβιάς τοὺς ἄμους τυράντους...
νέχαμε κ' ἐμεῖς ἐδῶ τὸν παππᾶ Γκαπόνου
νὰ κτυπᾶ τοὺς ῥήτορας καὶ τοὺς λαοπλάνους.

Τὸν Γκαπόνου τραγοῦδῷ
μὲ δουρίους κ' ἄστραφάς...
τί χαρὰ μας ἂν κ' ἐδῶ
τέτοιος ἦταν παππᾶς.

Τὸν σταυρὸ του νὰ κρατῆ
καὶ σοφὰ νὰ νοουθετῆ
ψηφοφόρους παλαβοῦς,
ποῦ πολλοὶ τοὺς γλέρουν,

καὶ οὐ κάλλεισ' σάν στραβοῦς
κάλτηδες τοὺς σέρνουν.

Μίσα σ' αἵματα ναπὰ
θὰ χυθόνει κ' ἄλλα,
τὸν ἐπᾶσαν τὸν παππᾶ
κ' εἶναι γιὰ κρεμᾶλα.

Κί' ἂν τὸν πᾶσανε καὶ τί ;
τὸν σταυρὸ καλὰ κρατεῖ.
Τὸν σωτήρα σηκωθῆτε
νὰ λυτρώσετε,
μὴ κρεμᾶλαις φοβηθῆτε
καὶ ζαρωθῆτε.

Τόσα γὰρ τὸν πόλεμῷ του
ἴδωσαν σκυλιὰ...
θὰ περάσουν σὺ λαιμῷ του
ἀτιμὴ θηλειά.

Θὰ τὸν πνίξουν σάν προδότη
τὸν σωστὸ πατέρα,
γιατὶ καθενὸς δεσποτῆ
γίνεται φοβέρα.

Κί' ἂν τὸν πνίξουνε καὶ τί ;
καὶ πνιγμένος θὰ ζητῆ
βάλοσμο' στοὺς πόνους,
κ' ὁ παππᾶς ὁ λατρευτὸς
πάντ' ἀσάλευτος αἰθὸς
θὰ σαλεύη θρόνον.

Κί' ἂν τὸν πνίξουν οἱ τρανοί,
μῆτε χίλιοι χρόνοι
θὰ ξεχάσουν τὸ σχολι-
οῦ παππᾶ Γκαπόνου.

Τρέξετε, δεσποτὰ γαῦροι,
τρέξετε, φοιμάδες μαῦροι,
καὶ μὲ τὸν δικό σας κλήρο
στήν κρεμᾶλα του τραγοῦ
σῆσετε τρελλοὺς χοροῦς, τρέπαια μεγάλα,
πρὶν ἀκομῆ' σὺ παππᾶ τούτη τὴν κρεμᾶλα
κ' ὁ παλῆς δεσποτισμῶς κρεμασθῆ κ' ἐκείνος,
ποῦ τὸν ἄνθρωπο πατεῖ καὶ τὸν κάνει κῆνος.

Τὸν Γκαπόνου τραγοῦδῷ... μᾶς ἀφῆνε χροῖνα,
μὰ μὲ πλάγιο βαρὸ
ψάλλω καὶ τὸν Ὀδοῶρη,
ποῦ μᾶς ἔσασε κ' ἐμᾶς μὲ γερά καθρόνια.

Ἔχουνε σὶτῆ Μοσκοβιά τὸν παππᾶ Γκαπόνου,
ἐχομε κ' ἐμεῖς ἐδῶ τὸν παππᾶ Καθρόνη.

Φαουδέλης καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. — Καλημεροῦδια, Φαουδέλη,
τὰ πράγματα πῶς εἶναι ;
Φ. — Τοὺς Ἀντιμάχους προσκαλεῖ
ὁ γέρος, Ταρταρίνα,